

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი ოცდაერთი

Jeff Pippenger

2025-12-31

ნომერი ოცდაერთი

და იმ დროიდან, როდესაც ყოველდღიური მსხვერპლი მოიხსნება და მოოწყობა
გაუდაბურების შემქმნელი სიბილწე, იქნება ათას ორას ოთხმოცდაათი დღე.
დანიელი 12:11.

1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ, წინასწარმეტყველური დროის გამოყენება აღარ არის
წინასწარმეტყველების სწორი გამოყენება მათ მიერ, ვისაც სურს ჭეშმარიტების სიტყვის
სწორად გაყოფა. მეთერთმეტე მუხლში მოხსენიებული 1290-წლიანი პერიოდი 1844
წლის შემდეგ სიმბოლურ პერიოდად უნდა იქნეს გამოყენებული, და 1844 წლის
შემდეგი გამოყენება, ანუ პერიოდი „დროის“ ელემენტების გარეშე, უნდა
ინარჩუნებდეს ჭეშმარიტების ფუნდამენტურ გაგებას, როგორც ის 1844 წლამდე იყო
გაგებული. 1290 წარმოადგენს 30-წლიან პერიოდს, რომელსაც მოსდევს 1260. 1844
წლამდე არსებული გაგება იყო ის, რომ 508 წლიდან 538 წლამდე არსებული ოცდაათი
წელი წარმოადგენდა მომზადების პერიოდს იმისათვის, რომ ანტიქრისტეს 538
წლიდან 1798 წლამდე დაეწყო მმართველობა.

ოცდაათწლიანი გარდამავალი პერიოდი არის ის საკითხი, რომელზეც პავლე საუბრობს
2 თესალონიკელთა ეპისტოლეში. პავლე არ შეიცავს არავითარ მითითებას „დროის“
ელემენტზე, მაგრამ იგი განსაზღვრავს იმ წინასწარმეტყველურ ნიშნებს, რომლებიც
ასახავს, თუ როგორ უთმობს წარმართობა ადგილს პაპიზმს ამ ოცდაათი წლის
განმავლობაში. შემდეგ დაიწყო პაპის მმართველობა. ისტორიული გაგება, დროის
ყოველგვარი ელემენტის გარეშე, განსაზღვრავს ბიბლიური წინასწარმეტყველების
მეოთხე სამეფოს მეხუთე სამეფოში გადასვლას, რასაც მოჰყვა პაპის მიერ მოწყობილი
ორი სისხლისღვრისაგან პირველი; ამგვარად ეს სახეობრივად გამოსახავს მეექვსე
სამეფოს გადასვლას გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგ კავშირში
და პაპის მიერ მოწყობილ მეორე სისხლისღვრას.

ოცდაათწლიანი მომზადება, რომელსაც მოჰყვება წინასწარმეტყველური პერიოდი,
წარმოადგენს ღვთის აღთქმის უმთავრეს სიმბოლოს რჩეულ ერთან. ორი ძალის
გადასვლა ოცდაათი წლის განმავლობაში, რომელსაც მოსდევს დევნის 1260 წელი,
შეესაბამება ქრისტეს ოცდაათწლიან მომზადებას, რომელსაც მოსდევს ხსნის 1260 დღე.
ანტიქრისტეს ოცდაათწლიანი მომზადება ყალბად ბაძავდა ქრისტეს ოცდაათწლიან
მომზადებას. ოცდაათი წლის დასასრული მიუთითებს ან ქრისტეს ძალმოსილებაზე
მისი ნათლობისას, ან ანტიქრისტეს ძალმოსილებაზე 538 წელს. ანტიქრისტეს
ძალმოსილება მომდინარეობდა ეკონომიკური და სამხედრო მხარდაჭერიდან,
რომელიც წინა სამეფოდან მოვიდა, ხოლო ქრისტეზე გარდმოსული ძალა
მომდინარეობდა წინა სამეფოდან, რომელიც მან დატოვა ოცდაათი წლით ადრე.

ორ პერიოდს შორის წყვეტა ძალმოსილებით არის აღნიშნული, და აბრამისა და პავლეს მიერ წარმოდგენილ ორ პერიოდს შორის ეს წყვეტა მარტივი შედარებით შეიცნობა. აბრამისა და პავლეს ოცდაათწლიანი განსხვავების მიხედვით, მოსამზადებელი პერიოდი იყო პირველი ოცდაათი წელი, რომელიც წარმოდგენდა აღთქმის პროცესს და რომელმაც აბრამის შთამომავლებს ძალა მისცა, აღესრულებინათ ეგვიპტეში მონობის წინასწარმეტყველება. ოთხას ოცდაათ წელს კიდევ აქვს შემდგომი სიმბოლური დაყოფა, რადგან, სწორად გამოყენებისას, პირველი ორას თხუთმეტი წელი წარმოდგენილია ღვთის წარმომადგენლითა და ფარაონით. იოსებისთვის და პირველი 215 წლისთვის ეს იყო კეთილი ფარაონი, ხოლო მოსესთვის და მეორე 215 წლისთვის ეს იყო ბოროტი ფარაონი.

ეს დაყოფა მიუთითებს ოთხ-ოთხი თაობის ორ პერიოდზე. პირველი ოთხი თაობა შეიძლება მეორე ოთხ თაობას დაეფაროს, ხაზზე ხაზის მიხედვით, და ამგვარად იოსები და მოსე, წინასწარმეტყველური ალფა და ომეგა, ურთიერთქმედებენ ალფა-კეთილ ფარაონთან და ომეგა-ბოროტ ფარაონთან. ამ პარალელური განხილვიდან შეიძლება დიდი ნათელი იქნეს მიღებული, მაგრამ მე მხოლოდ იმას მივუთითებ, რომ აბრამის წინასწარმეტყველება მეოთხე თაობის შესახებ განსაზღვრავს ოთხი თაობის ორ მოწმეს 430 წლის განმავლობაში. ოთხი თაობის ორგვარი წარმოდგენა გვხვდება დაბადების მეოთხე და მეხუთე თავების გენეალოგიებში. როდესაც კაენსა და სეთს სისხლის ხაზების ჩამონათვალის დასაწყისად განვიხილავთ, ვხედავთ, რომ სეთიდან ნოემდე რვა თაობაა, და რომ, როდესაც იგი შუაში იყოფა, წარმოდგენილია ოთხ-ოთხი თაობის ორი პერიოდი. ეს აღიარებულია როგორც სეთის, ისე კაენის რვათაობიან ხაზებში.

მეოთხე და მეხუთე თავების საგვარეულო ნუსხები წარმოდგენილია იმ ხაზთა დასასრულით, რომელიც ნოეა. ნოე არის ღმერთის აღთქმის სიმბოლო კაცობრიობასთან, როგორც ეს ცისარტყელით არის გამოხატული. აბრამი არის ღმერთის აღთქმის სიმბოლო რჩეულ ერთან, როგორც ეს წინადაცვითი არის გამოხატული. ეს ორი აღთქმა მუდამ ერთმანეთთან არის შეკავშირებული, და დაბადების მეთერთმეტე თავში, სადაც ნოეს წარღვნის შემდეგ უშუალოდ ბაბილონის გოდოლს ვხვდებით, წარმოდგენილია ის საგვარეულო ნუსხა, რომელსაც აბრამამდე მივყავართ. იმ მონაკვეთში ათი თაობაა და არა რვა. მონაკვეთში, რომელსაც აბრამამდე მივყავართ, და მონაკვეთში, რომელსაც ნოემდე მივყავართ, წარმოდგენილია ნოესეული და აბრაამული აღთქმები.

მეთერთმეტე თავიდან იმ მონაკვეთში, რომელიც რჩეულ ხალხს ეხება, ვპოულობთ, რომ ამ თაობათაგან ორი დიდი ნათლით არის დამძიმებული.

და ებერი იცოცხლა ოცდაოთხი წელი?

ებერზე მოხსენიება არის ებრაული სიტყვის პირველი მოხსენიება, რომელიც შემდგომ განისაზღვრება როგორც ებრაული სიტყვა „Hebrew“. რჩეული ხალხის საგვარეულოში ათ შთამომავალთაგან ერთს ეწოდება Hebrew, რაც სწორედ ის სახელია, რომლითაც რჩეული ხალხი უნდა ყოფილიყო ცნობილი. სამ მუხლში ებერი და ფალეგი

გამოყენებულნი არიან რჩეული ებრაული მოდგმის განსხვავებულობის აღსანიშნავად. ებერ ნიშნავს „გადასვლას“ ან „იმას, ვინც გადადის“ და წარმოადგენს სიტყვის „Hebrew“ ფუძეს. აბრამი არის მათი სიმბოლო, ვინც ბაბილონიდან აღთქმულ ქვეყანაში გადადის. „Peleg“ ნიშნავს „გაყოფას“ ან „განხეთქილებას“, როგორც ეს მოხსენიებულია დაბადების 10:25-ში, სადაც გვამცნობენ, რომ ფალეგის დღეებში „დედამიწა გაიყო“.

ებერი და ფელეგი წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ განყოფას მათთვის, ვისაც სურს ჭეშმარიტების სიტყვის სწორად გაყოფა. ნოეს გენეალოგიამ წარმოშვა რვისგან შემდგარი ორი ხაზი, რომლებიც წარმოადგენდნენ ოთხ-ოთხი თაობის ორ წყებას, ისევე როგორც ეგვიპტეში გატარებული 430 წელი. დაბადების წიგნის მეთერთმეტე თავის გენეალოგია წარმოდგენილია ათით და არა რვით, რადგან ეს არის რჩეული ხალხის გენეალოგია. რჩეული ხალხი იყოფა ხუთ-ხუთისაგან შემდგარ ორ ჯგუფად და ამგვარად შეესაბამება ათი ქალწულის იგავს, რომელიც არის ღვთის აღთქმის ხალხის იგავი.

იმ რჩეული ხალხის გენეალოგიაში ფელეგის სახელი და მისი ისტორიული აღსრულება წარმოადგენს ბრძენი ან უგუნური ქალწულების ორი კლასის გაყოფას, სწორედ ბიბლიური ისტორიის იმ წერტილში, როცა ბაბილონის გოდოლთან დედამიწა გაიყო. ათთა ჩამონათვალში ფელეგი მეხუთეა, რადგან ეს არის ათის შუაგული. ებერი, ებრაელი, რომელიც აბრამით არის ტიპობრივად წარმოდგენილი, განასახიერებს უგუნურ ქალწულს, რომელიც გადადის და ბრძენ ქალწულად იქცევა, როცა ეს ორი კლასი შუალამის შემახილზე იყოფა. ებერი, პირველი ებრაელი სახელით, წარმოადგენს აბრამს, პირველ ებრაელს აღთქმით. როდესაც უფალმა აბრამი ბაბილონიდან გამოიხმო, ეს ტიპობრივად წარმოადგენდა შუალამის შემახილის უწყებას, რომელიც მეორე ანგელოზის ძალამოსილებაა, და რომელიც კაცებსა და ქალებს ბაბილონიდან მოუწოდებს გამოსვლას.

ათი ქალწულის იგავი წარმოდგენილია ებერისა და ფალეგის მეშვეობით, რომლებიც აღნიშნავენ მოწოდებას გამოსვლისაკენ, უშუალოდ მანამდე, ვიდრე ფალეგის განმყოფი ხაზი მადლის კარს დახურავდეს. წინასწარმეტყველურ ურთიერთმიმართებაში ებერმა ფალეგის შემდეგ 430 წელი იცოცხლა, ხოლო თავად ფალეგმა — 30 წელი. აბრამის სამნაწილიანი აღთქმის პირველი საფეხური ებერისა და ფალეგის მიერ იყო წარმოდგენილი. აბრამი, ისევე როგორც ებერი და ფალეგი, ორ კლასს შორის განმყოფ ხაზს წარმოადგენს. პავლეს დამატება აბრამის წინასწარმეტყველებასთან არის ფალეგის დამატება ებერის წინასწარმეტყველებასთან. ებერმა გამოაცხადა 400 წელი, ხოლო ფალეგმა განსაზღვრა 430 წელი. ამიტომ ფალეგი პავლეს წარმოადგენდა, ისევე როგორც პავლეს მიერ 400 წელს დამატებული 30 წელი; და პავლეს მსახურება ის იყო, რომ გამოევიდნა ბიბლიური წინასწარმეტყველების ფალეგი. ბიბლიური წინასწარმეტყველების ის „ფალეგი“, რომელიც პავლემ გამოავლინა, წარმოადგენდა ერის გაყოფას პირდაპირი მნიშვნელობიდან სულიერზე.

შემიდან ფელეგამდე ხუთი შთამომავალია, ხოლო რუდან აბრამამდე — ხუთი.

და უთხრა აბრამს: დანამდვილებით იცოდე, რომ შენი შთამომავლობა უცხოდ იცხოვრებს მიწაზე, რომელიც მათი არ არის, და იმსახურებს მათ; და დაჩაგრავენ მათ ოთხასი წლის განმავლობაში. დაბადება 15:13.

ხოლო აღთქმანი აბრაამსა და მის თესლს მიეცა. არ ამბობს: „და თესლებს“, ვითარცა მრავალთა შესახებ, არამედ ვითარცა ერთის შესახებ: „და შენს თესლს“, რომელიც არის ქრისტე. ამას კი ვამბობ: აღთქმას, რომელიც წინასწარ დაამტკიცა ღმერთმა ქრისტეში, ვერ აუქმებს რჯული, რომელიც ოთხას ოცდაათი წლის შემდეგ მოვიდა, რათა აღთქმა ძალადაკარგული გახადოს. რადგან თუ სამკვიდრო რჯულისაგან არის, იგი უკვე აღარ არის აღთქმისაგან; ხოლო ღმერთმა აბრაამს იგი აღთქმით უბოძა. გალატელთა 3:16–18.

ოცდაათი წლისა

იესო ოცდაათი წლისა იყო, როდესაც მან თავისი მსახურება დაიწყო.

და თვით იესო, როდესაც მსახურება დაიწყო, იყო დაახლოებით ოცდაათი წლისა, და, როგორც ეგონათ, იყო ძე იოსებისა, ელისი. ლუკა 3:23.

იოსებმა ეგვიპტეში ფარაონის სამსახური მაშინ დაიწყო, როდესაც ოცდაათი წლისა იყო.

იოსები ოცდაათი წლისა იყო, როცა წარდგა ფარაონის, ეგვიპტის მეფის, წინაშე. და გამოვიდა იოსები ფარაონის წინაშედან და მოიარა მთელი ეგვიპტის ქვეყანა. დაბადება 41:46.

წინასწარმეტყველი ეზეკიელი ოცდაათი წლისა იყო, როცა მან თავისი მსახურება დაიწყო, და მისი მსახურება ოცდაორ წელს გაგრძელდა.

და იყო ასე: ოცდამეათე წელს, მეოთხე თვეს, თვის მეხუთე დღეს, როცა მე ვიყავი ტყვეთა შორის მდინარე ქებართან, გაიხსნა ცანი და ვიხილე ხილვები ღვთისა. ეზეკიელი 1:1.

ეზეკიელის წერილებში უფრო მეტი ისტორიული მითითებაა, ვიდრე რომელიმე სხვა წინასწარმეტყველის თხზულებებში. ეზეკიელის წიგნში არის ცამეტი პირდაპირი მითითება ზუსტად დადგენად თარიღებზე, და, თავად ამის გაუცნობიერებლად, ბიბლიის მეცნიერები და ისტორიკოსები ადასტურებენ, რომ მისი მსახურება ოცდაორ წელს მოიცავდა, თუმცა მათ არ იციან, რომ ოცდაორი ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლოა.

მეფე დავითი ოცდაათი წლისა იყო, როცა მეფობა დაიწყო, და იმეფა ორმოცი წელი.

დავითი ოცდაათი წლისა იყო, როცა გამეფდა, და იმეფა ორმოცი წელი. ხებრონში მან იუდაზე იმეფა შვიდი წელი და ექვსი თვე; ხოლო იერუსალიმში იმეფა ოცდაცამეტი წელი მთელ ისრაელსა და იუდაზე. 2 Samuel 5:4, 5.

დავითის ორმოცწლიანი მეფობა სიმბოლური რიცხვია, და ორმოცის პერიოდი ჰგავს აბრამისა და პავლეს 430 წელს, რადგან ეს 40 წელი ორ ნაწილად არის გაყოფილი (7 და

ნახევარი და 33 წელი). დავითის ორმოცწლიანი მეფობის ორ პერიოდს დამატებული აქვს წინასწარმეტყველური გამოცანა, რადგან სხვა ბიბლიური მოწმე ამ ორ პერიოდს შვიდ და ოცდაცამეტ წლად აღრიცხავს. რას წარმოადგენს მეორე სამუელში დამატებული ექვსი თვე, და როგორ შეადგენს 7.5 და 33 ერთად 40-ს? არსებობს ექვსთვიანი გადაფარვა, რომელიც უსათუოდ უნდა წარმოადგენდეს წინასწარმეტყველურ ჭეშმარიტებას.

და დღეები, რომელნიც დავითმა იმეფა ისრაელზე, იყო ორმოცი წელი: შვიდ წელიწადს იმეფა მან ხებრონში, და ოცდაცამეტ წელიწადს იმეფა მან იერუსალიმში. 1 მეფეთა 2:11.

22 არის სიმბოლური რიცხვი, რომელიც ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთებას წარმოადგენს, და ეზეკიელის მსახურება ოცდაორ წელს გაგრძელდა. იოსების თოთხმეტი წელი იყოფა შვიდწლიანი ორ პერიოდად; ქრისტეს აღთქმის კვირა — ორ თანაბარ, 1260-დღიან პერიოდად; ხოლო დავითის ორმოცწლიანი მეფობა — ორ პერიოდად, დამატებითი სიმბოლოთი, რომელიც ამ ორ პერიოდს აკავშირებს.

იესო არის წინასწარმეტყველი, მღვდელი და მეფე. უკანასკნელ დღეებში იგი თავისი გამარჯვებული ეკლესიას აღმართავს დროშად, და ეს ეკლესია წარმოდგენილია ქრისტეში — წინასწარმეტყველში, მღვდელსა და მეფეში — რომელმაც თავისი ღვთაებრიობა შეუერთა ადამიანებს, რომელნიც წარმოდგენილნი არიან ეზეკიელ წინასწარმეტყველში, იოსებ მღვდელში და დავით მეფეში. ოთხი სიმბოლო წარმოადგენს სამ ღირსს ღუმელში, რომელიც ჩვეულებრივზე შვიდგზის მეტად იყო გახურებული, და შემდეგ გამოჩნდა მეოთხე, და იგი იყო როგორც ძე ღვთისა. მთელი მსოფლიო წარმოდგენილი იყო ნაბუქოდონოსორის ოქროს კერპის დღესასწაულზე, და ყველამ იხილა გამარჯვებული ეკლესია, შემდგარი ადამიანური წინასწარმეტყველისგან, ადამიანური მღვდლისგან და ადამიანური მეფისგან, რომელთაც მხარს უჭერდა მეოთხე ღვთაებრივი პირი.

„სატანამ მსოფლიო ტყვედ ჩაიგდო. მან დაამკვიდრა კერპთაყვანისმცემლური შაბათი და, როგორც ჩანს, დიდი მნიშვნელობა მიანიჭა მას. მან ქრისტიანულ მსოფლიოს უფლის შაბათისადმი მისაგებელი პატივი წაართვა და იგი ამ კერპულ შაბათს მიაკუთვნა. მსოფლიო თავს უხრის გადმოცემას, ადამიანთა მიერ შექმნილ მცნებას. როგორც ნაბუქოდონოსორმა დურას ველზე აღმართა თავისი ოქროს ქანდაკება და ამით საკუთარი თავი აღაზევა, ასევე სატანაც აღაზევებს თავს ამ ცრუ შაბათში, რომლისთვისაც მან ზეცის სამოსელი მოიპარა.“ Review and Herald, March 8, 1898.

რიცხვი ოთხი

წინასწარმეტყველურ დონეზე ორმოცი არის აბრამის ოთხასის მეათედი, ხოლო ოთხი — ორმოცის მეათედი. ნებისმიერი წინასწარმეტყველური მახასიათებელი, რომელიც რიცხვ ოთხში მოიპოვება, უნდა შეესაბამებოდეს ორმოცის სიმბოლიკას, ხოლო ეს, თავის მხრივ, უნდა შეესაბამებოდეს ოთხასის სიმბოლიკას. მოცემულ კონტექსტში ოთხი ხშირად აღნიშნავს „მსოფლიო მასშტაბს“, რაც კარგად ნაცნობი გაგებაა, მაგრამ

იგი ასევე აღნიშნავს „პროგრესს“ და ზოგიერთ კონტექსტში — „პროგრესირებად განადგურებას“.

შვიდი საყვირიდან პირველი ოთხი დასავლეთ რომის თანდათანობით განადგურებას წარმოადგენს. აღმოსავლეთ რომი კონსტანტინოპოლში დასრულდა ოთხი ოსმალო სულთნისადმი დამორჩილებით. სტრიქონი სტრიქონზე აღმოსავლეთიც და დასავლეთიც, ოთხი საყვირით წარმოდგენილ ოთხ პერიოდში, თანდათან იშლებოდა, და ამასთანავე მეხუთე და მეექვსე საყვირების ისლამის მიერაც ძირს იყო დაგდებული. ეს ორი ხაზი ერთად მიუთითებს რომის დაცემაზე საყვირების ოთხი თაობის განმავლობაში, მაშინ როცა ისლამთან მზარდი ომი საბოლოო დაღუპვამდე მიჰყავს, როცა ისლამის ოთხი სულთანი სამეფოზე უზენაესობას იპყრობს. დასავლეთისა და აღმოსავლეთის ისტორია დაიწყო იმპერიის კონსტანტინეს მიერ 330 წელს გაყოფით.

დასავლეთ რომის ოთხი საყვირი იწყება 330 წელს, ხოლო მეხუთე და მეექვსე საყვირი წარმოადგენენ იმ ძალას, რომელმაც აღმოსავლეთ რომი დაამხო; აღმოსავლეთმა რომმაც ასევე 330 წელს დაიწყო. როგორც აღმოსავლეთმა, ისე დასავლეთმა რომმა თავისი წვლილი შეიტანა იმ საქმეში, რომ 538 წელს პაპის ძალაუფლება დედამიწის ტახტზე დაესვათ; ამიტომ დასავლეთისა და აღმოსავლეთის ეს ორი ხაზი სახეობრივად აღნიშნავს ამერიკის შეერთებული შტატების ორ რქას, რომელიც კვირა დღის კანონის დროს კვლავ დააბრუნებს პაპის ძალაუფლებას ტახტზე. დასავლეთი რომი წინასწარმეტყველურ მიმართებაში ეკლესიური მმართველობის სიმბოლოა, ხოლო აღმოსავლეთი რომი — სახელმწიფო მმართველობის სიმბოლო.

დასავლეთ და აღმოსავლეთ რომის დაცემის ისტორიის ფარგლებში გადმოცემულია პაპური რომის ისტორიაც. მოწაფეთა ეკლესიიდან, რომელიც ეფესოთი არის წარმოდგენილი, პირველი სამი ეკლესია მიჰყავს მეოთხე ეკლესიამდე, რომელიც არის პაპობა 538 წლიდან 1798 წლამდე. გამოცხადების მეცამეტე თავში პაპობა იდენტიფიცირებულია, როგორც მმართველი 42 თვის განმავლობაში, მას შემდეგ, რაც მისი სასიკვდილო ჭრილობა, მიღებული 1798 წელს, კვირადღის კანონით განიკურნება. 1844 წლის შემდეგ „დრო აღარ იქნება“, ამიტომ ორმოცდაორი თვე არის დევნის პერიოდის სიმბოლო კვირადღის კანონიდან იქამდე, ვიდრე მიხაელი აღდგება. პიონერებს ესმოდათ, რომ ეკლესიები, ბეჭდები და საყვირები წარმოადგენდნენ ისტორიის სამ ხაზს, რომლებიც ერთმანეთის პარალელურად მიმდინარეობენ. დასავლეთ რომის შესახებ წინასწარმეტყველური მოწმობის აღმოსავლეთ რომის ხაზსა და პაპური რომის ხაზზე გადატანა არ არის წინასწარმეტყველური გამოყენება, რომელსაც მილერიტები იყენებდნენ, მაგრამ ეს მეთოდი არ ეწინააღმდეგება მათ არცერთ დადგენილ გაგებას.

ხაზი ხაზზე, პირველი ოთხი საყვირი უნდა დაედოს იმ ისტორიას, რომელიც წარმოდგენილია მეხუთე და მეექვსე საყვირებით, და შემდეგ — პირველი სამი ეკლესიის ხაზს, რომელსაც მიჰყავს პაპური დევნის პერიოდამდე, რომელიც წარმოდგენილია მეოთხე ეკლესიით. ოთხი საყვირი პირველ ხაზზე, ოთხი სულთანი მეორე ხაზზე და ოთხი ეკლესია მესამე ხაზზე. რიცხვი „ოთხი“ წარმოადგენს მსოფლიო მასშტაბს, მაგრამ იგი ასევე აღნიშნავს როგორც სამოქალაქო, ისე რელიგიური

ძალაუფლების თანდათანობით ნგრევას. რას წარმოადგენს იგი, ამას კონტექსტი განსაზღვრავს.

კვირის კანონის დროს პაპის ძალაუფლება აღდგება. პირველად, როცა პაპობა ძალაუფლებით აღიჭურვა, არსებობდა მომზადების ოცდაათწლიანი პერიოდი. პირველი ოთხი ეკლესიის ფარგლებში, მეოთხე ეკლესია პაპობაა, ხოლო პირველი ეკლესია იყვნენ მოწაფეები, წარმოდგენილნი ეფესოდ. ქრისტიანული ეკლესიის პირველმა სამმა თაობამ მიიყვანა მეოთხე ეკლესიამდე — თიატირამდე, რომელიც იეზუბელითაა წარმოდგენილი. როცა თიატირას უახლოვდებით, 538 წელს, ორლენის კრებაზე კვირის კანონი იქნა მიღებული; ამით განისაზღვრება კვირის კანონი შეერთებულ შტატებში, როდესაც 1798 წლის სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება.

1798 წლიდან შეერთებულ შტატებში კვირა დღის კანონის ამოქმედებამდე არსებული ისტორია წარმოდგენილია პირველი ოთხი ეკლესიით. მეოთხე ეკლესია, თიატირა, არის კვირა დღის კანონი და შემდგომ მომდინარე პაპური დევნა. პირველი ეკლესია, ეფესო — ეკლესია, რომელმაც თავისი პირველი სიყვარული დაკარგა — ოთხსაფეხურიანი პროგრესული განადგურების დასასრულს, თიატირას კვირა დღის კანონთან დასრულდა. თიატირას კვირა დღის კანონამდე მიმყვანი თაობა არის პერგამოსის მესამე თაობა. თიატირა წარმოადგენს კვირა დღის კანონს გამოცდის ვადის დახურვამდე, ხოლო პერგამოსი წარმოადგენს მესამე თაობის იმ კომპრომისს, რომელიც გზას უმზადებს თიატირას. პერგამოსის მესამე თაობა და კომპრომისი, რომელსაც იგი წარმოადგენს, პირველად აღსრულდა კონსტანტინეს დროს, რომელმაც 321 წელს პირველი კვირა დღის კანონი გამოსცა. შეერთებულმა შტატებმა დასაბამი მიიღო როგორც ეფესოს კრავმა, მაგრამ როდესაც იგი თიატირას კვლავ ტახტზე დასვა, იგი ილაპარაკებს როგორც გველეშაპი.

შეერთებული შტატების თანდათანობრივი განადგურება წარმოდგენილია გამოცხადების პირველი ოთხი ეკლესიით. ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს თანდათანობრივი განადგურება მიმდინარეობს ოთხ თაობაზე, რომლებიც მიჰყავს საკვირაო კანონის მიღებამდე, სადაც მიწის მხეცი დრაკონით ლაპარაკობს. საბოლოო თაობა წარმოდგენილია დრაკონით, რომელიც ქვეწარმავალია, როგორც ედემის ბაღში, და ამ მიზეზით, იოანე ნათლისმცემელმაც და იესომაც ძველი ისრაელის უკანასკნელ თაობას უწოდეს „იქედნეთა მოდგმა.“

მეოთხე და უკანასკნელი თაობა ან არის „რჩეული თესლი“, რომელიც ას ორმოცდაოთხ ათასს წარმოადგენს, ან მისი საპირწონე — იქედნეთა თაობა. ერთმა კლასმა ქრისტეს ხატი ჩამოაყალიბა, მეორემ კი მხეცის — გველის — ხატი. იქედნეთა თაობა ღვთის სიტყვაში პირდაპირ არის წარმოდგენილი ოთხჯერ. თითოეულ მოხსენიებაში კონტექსტი განსხვავებულია.

მაგრამ როდესაც მან იხილა მრავალი ფარისეველი და სადუკეველი, რომლებიც მის ნათლობაზე მოდიოდნენ, უთხრა მათ: იქედნეთა ნაშობო, ვინ გაგაფრთხილათ, რომ მომავალი რისხვისგან გაქცეულიყავით? მათე 3:7.

თუ „იქედნის ნაშობნი“ უბრალოდ რამდენიმე ადამიანური სექტის მიმართ წარმოთქმული დამამცირებელი შენიშვნები ყოფილიყო, რომლებიც იოანეს არ მოსწონდა, მაშინ ამ გამოთქმაზე სათქმელი არაფერი იქნებოდა. მაგრამ ღვთის სიტყვაში ყოველი სიტყვა წმიდაა, ამიტომ იოანე სადუკეველებსა და ფარისევლებს კონკრეტულ სახელწოდებას ანიჭებდა. ეს სახელწოდება წინასწარმეტყველურად განისაზღვრება იმ მონაკვეთის კონტექსტით, სადაც იგი არის გამოთქმული. ამ მონაკვეთში იოანე წარმოჩენილია როგორც თავისი მსახურების აღმსრულებელი, შემდეგ კი თხრობაში სადუკეველები და ფარისევლები შემოდიან. საწყის მუხლებში იოანე გაიგივებულია ესაიას „ხმა უდაბნოში“-სთან.

იმ დღეებში მოვიდა იოანე ნათლისმცემელი, ქადაგებდა იუდეის უდაბნოში და ამბობდა: შეინანეთ, რადგან მოახლოებულია ცათა სასუფეველი.

რადგან ეს არის იგი, ვისზეც ითქვა წინასწარმეტყველ ესაიას მიერ, რომელიც ამბობს,

ხმა უდაბნოში მღალადებლისა: გაამზადეთ უფლის გზა, სწორჰყავით მისი ბილიკნი.

და იმავე იოანეს ეცვა აქლემის ბალნის სამოსელი და წელზე ერტყა ტყავის სარტყელი; ხოლო მისი საზრდო იყო კალიები და ველური თაფლი.

მაშინ გამოდიოდნენ მასთან იერუსალიმი, მთელი იუდეა და იორდანეს შემოგარენის მთელი მხარე; და ნათელს იღებდნენ მისგან იორდანეში, აღიარებდნენ რა თავიანთ ცოდვებს. ხოლო როდესაც იხილა, რომ მრავალი ფარისეველი და სადუკეველი მოდიოდა მის ნათლობაზე, უთხრა მათ: იქედნეთა ნაშობნი, ვინ გაგაფრთხილათ, რომ გაქცეოდით მომავალ რისხვას? მათე 3:2-7.

ძველი ისრაელის უკანასკნელ თაობას ეწოდა „იქედნეთა მოდგმა“ წინასწარმეტყველის მიერ, რომელიც უდაბნოდან გამოვიდა. იოანე არის ის წინასწარმეტყველი, რომელმაც შეასრულა მალაქიას მაცნის როლი, რომელმაც გზა მოუმზადა აღთქმის მაცნეს, და რომელიც ამავე დროს იყო ესაიას მიერ იდენტიფიცირებული ხმა უდაბნოში.

თუ „ფოთლებს“ სიმბოლოდ მივიჩნევთ, ვხედავთ, რომ ისინი „აღმსარებლობას“ განასახიერებენ. პირველი მოხსენიება უკავშირდება ადამსა და ევას, რომლებმაც თავიანთი უსამართლობა ლეღვის ფოთლებით დაფარეს. მანამდე მათ ნათლის სამოსი, სიმართლის სამოსი ემოსათ, მაგრამ როდესაც ის გაქრა, მიხვდნენ, რომ შიშველი ლაოდნიკიელები იყვნენ, რომელთაც ჰგონიათ, რომ საკმარისია „აღმსარებლობის ფოთლებს“ ამოეფარონ, და ყველაფერი კარგად იქნება. ამავე მონაკვეთში, იოანე პირდაპირ ამხელს ლაოდნიკიელ იუდეველებს, რომლებიც თავიანთ გადასარჩენად აბრაამის სისხლის ხაზს ენდობიან, რადგან მათი თავდაჯერებულობა მხოლოდ აღმსარებლობის ცარიელი ფოთლები იყო. ადამიანის სამოსი გამოხატავს იმას, თუ ვინ არის იგი.

ხეები სიმბოლოა ადამიანებისა და სამეფოებისა, ხოლო ნაყოფი, რტო, თესლი, ნიადაგი, წყალი, ფესვი და, ცხადია, ფოთლებიც — ყოველივე ეს თავისთავად წარმოადგენს

განსაზღვრულ წინასწარმეტყველურ სიმბოლოებს; თუმცა თითოეული ამ ჭეშმარიტებათაგანი დაკავშირებულია სხვა სიმბოლოებთან, რომლებიც წარმოდგენილია წინასწარმეტყველების სხვადასხვა ხაზში და რომლებიც მოიცავს იმ წინასწარმეტყველურ სიმბოლოებს, რომელთა ერთობლიობაც შეადგენს „ხეს“. რა თქმა უნდა, ხის პირველი წინასწარმეტყველური სიმბოლოზში ის არის, რომ იგი წარმოადგენს სიცოცხლისა და სიკვდილის გამოცდას.

იოანეს უწყება წარმოდგენილია იმ სამოსლით, რომელიც მას ემოსა, და იმ საზრდოთი, რომელსაც იგი იღებდა. წინასწარმეტყველური საზრდო, როგორც იყო მანანა ძველი ისრაელის დასაწყისში, ან ზეციური პური დასასრულს, უნდა იქნეს შექმული. ეს საზრდო წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ გამოცდელ უწყებას, რომელიც უნდა იქნეს შექმული, რადგან იგი არის ქრისტეს ხორცი და მისი სისხლი. სამოსი, რომელიც იოანეს ემოსა, და საზრდო, რომელსაც იგი იღებდა, განსაზღვრავს იმ უწყებასა და მაცნეს, რომელმაც ქრისტესთვის გზა განამზადა. იოანე განასახიერებს იმ საბოლოო მაცნეს, რომელიც ქრისტესთვის გზას ამზადებს, ქრისტესთვის, რომელიც არის აღთქმის მაცნე და რომელიც უეცრად მოდის თავის ტამარში საკვირაო კანონის დროს. როდესაც ეს მოხდება, უგუნური ქალწულები, რომლებიც ამავე დროს არიან ლაოდიკიელნი და ღვარძლი, წარმოადგენენ იმათ საბოლოო მეოთხე თაობას, ვინც თავს აცხადებენ აბრაამის ჭეშმარიტ აღთქმის ხალხად, სწორედ ისე, როგორც ფარისეველები და სადუკეველები იოანეს უდაბნოდან გამოჩენის ჟამს.

იოანეს ეცვა აქლემის ბალანი, ტყავის სარტყელი, რომელიც მოიცავდა აღკაზმულობის დანამატს, ისეთი სახისას, როგორსაც სახნავი პირუტყვი უღელთან ერთად ატარებს. იგი ჭამდა, და, ამდენად, მისი უწყება იყო კალიების შესახებ, რომლებიც წმინდა წერილებში ისლამის უმთავრეს სიმბოლოს წარმოადგენენ, და ის თავის ისლამის შესახებ უწყებას თავფლს აზავებდა.

და ისრაელის სახლმა უწოდა მას სახელი მანანა; და იგი იყო ქინძის თესლივით, თეთრი; და მისი გემო იყო თაფლით დამზადებული კვერების მსგავსი. გამოსვლა 16:31.

მანანა არის ღვთის სიტყვის სიმბოლო, და მას თაფლის გემო ჰქონდა, რომელსაც წინასწარმეტყველები იმ გზავნილის გემოდ აღიარებენ, რომლის მჭამელობადაც ისინი არიან წარმოსახულნი. იოანემ მოიტანა ისლამის გზავნილი, რომელიც წარმოდგენილია კალიებით, და აქლემის ტყავის სარტყლითა და აქლემის ბალნით. კალიაც და აქლემიც ისლამის სიმბოლოებია. ისლამის ეს გზავნილი შერეული იყო ღვთის სიტყვის იმ გაბრწყინებასთან, რომელიც „თაფლად“ არის წარმოდგენილი.

მაშინ თქვა იონათანმა: მამაჩემმა ქვეყანა შეაწუხა; გიხილავთ, გთხოვთ, როგორ გამინათდა თვალები, რადგან ცოტა ამ თაფლს გავსინჯე. 1 მეფეთა 14:29.

იოანე უბრალოდ ისლამის უწყებას როდი წარმოადგენდა, არამედ იგი უდაბნოდან მოვიდა, როგორც ელიაც; და იოანე თაფლს როდი ჭამდა, იგი ველურ თაფლს ჭამდა, რადგან იგი, როგორც ქრისტეც, არ ყოფილა გაწვრთნილი იმ დროის დაწესებულებებში, რომელთაც ჰქონდათ თავიანთი უწყების საკუთარი თაფლი, წარმოდგენილი

ფარისეველთა და სადუკველთა საფუარით. იოანე უდაბნოს თავლს ჭამდა, რადგან იგი სულიწმიდის მიერ იყო გაწვრთნილი თავისი დროის რელიგიური დაწესებულებების გარეთ. იმ დროისათვის დამახასიათებელი სარტყელი შეიცავდა საკინძმე ქაღალდს, რომელზეც ადამიანი თავის აქლემის ბალნის სამოსელს იკრავდა. ეს საკინძმე წარმოადგენს იოანეს, რომელიც გარდამტეხი წერტილი იყო მიწიერიდან ზეციური საწმიდრისაკენ.

„წინასწარმეტყველი იოანე იყო დამაკავშირებელი რგოლი ამ ორ განგებულებას შორის. როგორც ღმერთის წარმომადგენელი, იგი წარსდგა, რათა ეჩვენებინა კანონისა და წინასწარმეტყველთა დამოკიდებულება ქრისტიანულ განგებულებასთან. იგი იყო უმცირესი ნათელი, რომელსაც უნდა მოჰყოლოდა უფრო დიდი. იოანეს გონება სულიწმიდით იყო განათლებული, რათა თავისი ხალხისთვის ნათელი მოეფინა; მაგრამ არავითარ სხვა ნათელს არასოდეს გაუნათებია და არც ოდესმე გაუნათებს დაცემულ ადამიანს ასე ნათლად, როგორც იმას, რომელიც იესოს მოძღვრებიდან და მაგალითიდან გამოდიოდა. ქრისტე და მისი მისია მხოლოდ ბუნდოვნად იყო გაგებული, როგორც წინასწარ სახით იყო წარმოდგენილი ჩრდილოვან მსხვერპლშეწირვებში. თვით იოანესაც კი სრულად არ ჰქონდა შეცნობილი მაცხოვრის მიერ მომავალი, უკვდავი სიცოცხლე.“ The Desire of Ages, 220.

იოანეს კაბა მოხსენიებულია სწორედ ქრისტეს ნათლობის ჟამს, რაც გარდამტეხი მომენტი იყო და რასაც სიმბოლურად გამოხატავდა ის ადგილი, სადაც იოანე ნათელს სცემდა. იმ ადგილს ერქვა ბეთაბარა, რაც ნიშნავს „ბორანით გადასასვლელს“, და სწორედ ეს არის ის ადგილი, სადაც ძველი ისრაელი აღთქმულ ქვეყანაში შევიდა უდაბნოდან გამოსვლის შემდეგ, როგორც თავად იოანემაც გააკეთა.

ცხადია, იმ ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობას წარმოადგენს იოანე, მაგრამ ჩვენ მხოლოდ იმაზე მივუთითებთ, რომ როცა იესო მოინათლა, სწორედ იმ თაობას უწოდეს მან და იოანემ „იქედნეთა თაობა“. იესო მოვიდა, რათა განედიდებინა ღვთის ათი მცნების კანონი, და მან შთააგონა ბიბლიის ყოველი სიტყვა; ამიტომ, როცა იგი ძველი ისრაელის საბოლოო თაობას „იქედნეთა თაობას“ უწოდებს, მან სრულიად კარგად იცის, რომ მეორე მცნება განსაზღვრავს იმ სამსჯავროს, რომელიც აღსრულდება მესამე და მეოთხე თაობებში.

მესამე და მეოთხე თაობები წარმოადგენენ თანდათანობით გამკაცრებულ სამსჯავროს, რომელიც მეოთხე თაობაში სრულდება; ეს არის იქედნეთა თაობა. ქრისტეს ნათლობა წინასახეობრივად გამოხატავს 9/11-ს. ლაოდიკეისეული მეშვიდე დღის ადვენტისტთა თაობა იმ დროიდან თავის უკანასკნელ თაობაში იმყოფება. იოანეს უწყება ფარისეველთა და სადუკველთა მიმართ იყო ლაოდიკეისეული უწყება.

მაგრამ როცა იხილა, რომ მრავალი ფარისეველი და სადუკველი მოდიოდა მის ნათლობაზე, უთხრა მათ,

ოჰ, იქედნეთა მოდგმავ, ვინ გაგაფრთხილათ, რომ გაქცეულიყავით მომავალ რისხვას?

ამიტომ გამოიღეთ სინანულისთვის შესაფერისი ნაყოფი; და ნუ იფიქრებთ თქვით თქვენში: ჩვენ მამად გვყავს აბრაამი;

რადგან გეუბნებით თქვენ: ღმერთს ძალუმს ამ ქვებისგან აღუდგინოს შვილები აბრაამს.

და ახლა უკვე ნაჯახიც მიდებულია ხეთა ფესვთან; ამიტომ ყოველი ხე, რომელსაც კარგი ნაყოფი არ გამოაქვს, მოიჭრება და ცეცხლში ჩაიყრება. მე ნამდვილად წყლით გნათლავთ სინანულად; ხოლო ჩემს შემდგომ მომავალი ჩემზე უძლიერესია, რომლის ხამლების ტარების ღირსიც არა ვარ; იგი მოგნათლავთ სულიწმიდითა და ცეცხლით. მის ხელშია სავენტილე ნიჩაბი, და იგი საფუძვლიანად გაწმენდს თავის კალოს, თავის ხორბალს კი ბედელში შეკრებს; ხოლო ბზეს ჩაუქრობელი ცეცხლით დაწვავს.

მაშინ მოვიდა იესო გალილეიდან იორდანესთან იოანესთან, რათა მისგან მონათლულიყო. მათე 3:7–13.

იესო მოვიდა გალილეიდან, რაც განასახიერებს გარდამტეხ მომენტს იოანეს სარტყლის საკინძთან და ბეთაბარას მნიშვნელობასთან შესაბამისობაში. იოანეს გზა-მომზადების მსახურება მაშინ შეიცვალა ქრისტეს აღთქმის დამტკიცების საქმით. დასრულდა ოცდაათწლიანი მომზადების პერიოდი და დაიწყო ჯვრამდე და ჯვრის შემდეგ სამი-ნახევარი წელი.

იოანეს უწყება იყო გაფრთხილება იერუსალიმის განადგურებისას მოსალოდნელი რისხვის შესახებ—განადგურებისა, რომელიც აგრეთვე წარმოადგენს ქვეყნის აღსასრულსა და შვიდ უკანასკნელ წელულს. ეს გაფრთხილებელი უწყება ისლამის კონტექსტში იყო მოთავსებული და იგი გადმოეცა კაცის მიერ, რომელმაც არა მხოლოდ აღასრულა მალაქიას გზის განმამზადებელი მაცნე და ესაიას ხმა უდაბნოში, არამედ ელიას უწყებაც; რადგან იოანეს სამოსელი ელიას სამოსელს შეესაბამებოდა, ისევე როგორც იოანეს უწყება ელიას უწყებას.

და უთხრა მათ: როგორი კაცი იყო ის, რომელიც ამოგეგებათ და ეს სიტყვები გითხრათ? ხოლო მათ მიუგეს: ბანჯგვლიანი კაცი იყო და წელზე ტყავის სარტყელი ერტყა. და თქვა მან: ეს არის ელია თიშბელი. 2 მეფეთა 1:7, 8.

თუ იოანეზე ეკითხათ, და არა ელიაზე, „როგორი კაცი იყო იგი?“ მიუგებდნენ: „ბანჯგვლიანი კაცი იყო და წელზე ტყავის სარტყელი ერტყა.“ იოანეს მთელი ექვსთვიანი მსახურება წარმოდგენილია იმ მონაკვეთში, სადაც საბოლოო და მეოთხე თაობა კონკრეტულად არის ამოცნობილი და განსაზღვრული. ლაოდიკეის მიმართვა უშუალოდ ებრძვის მათ აღიარებას, თითქოს ისინი ღვთის აღთქმის ხალხი იყვნენ; იგი აფრთხილებს მათ მომავალი რისხვის შესახებ, როგორც ეს ხეების ფესვებზე დაყენებული ცულით არის ნაჩვენები. ეს უწყება ასევე მოიცავდა იმას, რომ ქრისტე დაასრულებდა იმ გამოცდის პროცესს, რომელიც იოანეთი დაიწყო. მოგვიანებით, მათეს სახარებაში, იესოც უწოდებს იუდეველებს „იქედნეთა მოდგმას“; და იგი იოანესეული თემიდან — ხის მოჭრის შესახებ — აგრძელებს ამ აზრს და განმარტავს, რატომ.

ან ხე კეთილად აქციეთ და მისი ნაყოფიც კეთილი იქნება; ანდა ხე გახრწნილად აქციეთ და მისი ნაყოფიც გახრწნილი იქნება, რადგან ხე თავისი ნაყოფით იცნობა. იქედნეთა მოდგმავ, როგორ შეგიძლიათ, ბოროტნო, კეთილის ლაპარაკი? რადგან გულის სავსებიდან ლაპარაკობს პირი. კეთილი კაცი გულის კეთილი საუნჯიდან კეთილს გამოიტანს, ხოლო ბოროტი კაცი ბოროტი საუნჯიდან ბოროტს გამოიტანს. ხოლო მე გეუბნებით თქვენ: ყოველი ფუჭი სიტყვისთვის, რომელსაც ადამიანები იტყვიან, პასუხს აგებენ სასჯელის დღეს. რადგან შენი სიტყვებით გამართლდები და შენი სიტყვებით დაისჯები. მათე 12:33–37.

მეორე მცნების თანახმად, სამსჯავროს დღე მეოთხე თაობაშია. სამსჯავრო დაფუძნებულია იმ უწყებაზე, რომელსაც ჩვენ ვამბობთ, ხოლო ეს უწყება ჩვენი გულებიდან გამოდის. სწორედ ის უწყება, რომელსაც ვამბობთ, ავლენს, ვართ თუ არა პეტრეს „ჩეული თაობა“ თუ „იქედნეთა თაობა“. ორივე კლასი ცხადდება გამოცდის პროცესის დასასრულს, როდესაც ქრისტე, როგორც მტვრის ჯაგრისის კაცი, წმენდს თავის იატაკს. როგორც ათი ქალწულის იგავში ზეთთან მიმართებით, უწყება წარმოდგენილია ან ბოროტი, ან კეთილი გულით. ქრისტეს მიმართება ამატებს, რომ იქედნეთა ეს თაობა, რომელიც მეოთხე და საბოლოო თაობაა, ნიშანს ეძებს, და ერთადერთი ნიშანი, რომელიც მიეცემოდათ, იყო იონას ნიშანი.

მაშინ მწიგნობართაგან და ფარისევლთაგან ზოგიერთებმა მიუგეს და თქვეს: მოძღვარო, გვსურს ნიშანი ვიხილოთ შენგან. ხოლო მან მიუგო და უთხრა მათ: ბოროტი და მემრუშე თაობა ნიშანს ეძიებს; და ნიშანი არ მიეცემა მას, გარდა იონა წინასწარმეტყველის ნიშნისა. რადგან, როგორც იონა იყო სამი დღე და სამი ღამე ვეშაპის მუცელში, ასევე კაცის ძეც იქნება სამი დღე და სამი ღამე მიწის გულში. ნინეველნი აღდგებიან სამსჯავროზე ამ თაობასთან ერთად და მსჯავრს დასდებენ მას, რადგან მოინანიეს იონას ქადაგებაზე; და აჰა, იონაზე უმეტესი აქ არის. სამხრეთის დედოფალი აღდგება სამსჯავროზე ამ თაობასთან ერთად და მსჯავრს დასდებს მას, რადგან იგი მოვიდა ქვეყნის უკიდურესი კიდეებიდან, რათა მოესმინა სოლომონის სიბრძნე; და აჰა, სოლომონზე უმეტესი აქ არის. მათე 12:38–42.

ქრისტემ იუდეველებს ეშმაკის გველთა მოდგმად მოიხსენია, და იგი განკითხვის სახეებს იყენებს, როგორც იონას უწყებას და სოლომონის სიბრძნის უწყებას. ესო კონტექსტისა და ორი მოწმის მეშვეობით ასახიერებს იმას, რომ ეშმაკის გველთა მოდგმა მეოთხე თაობაა, რადგან განკითხვა სწორედ მეოთხე თაობაში აღსრულდება.

ას ორმოცდაოთხი ათასი არის ნიშანი, ანუ უკანასკნელი დღეების ნიშან-დროშა, როგორც ღმერთის რჯული და შაბათია. იონას ნიშანი არის აღდგომის ნიშანი, რაც ქრისტეს დღეებში და ჟამს იუდეველთათვის მისი ნათლობა იყო, როდესაც სულიწმინდა გარდამოვიდა, მტრედის სახით წარმოსახული. იონა ნიშნავს „მტრედს“. იონა, იოანე გამოცხადების მწერალი, დანიელი, იოსები და ლაზარე წარმოადგენენ ას ორმოცდაოთხი ათასს, რომლებიც აღდგებიან მას შემდეგ, რაც სამნახევარი დღის განმავლობაში ქუჩაში მკვდარნი იყვნენ. იმ დროს მათ ლაოდიკიელთაგან ფილადელფიელებად უნდა გადაინაცვლონ, და ამრიგად გახდნენ მერვე, რომელიც შვიდთაგან არის. იონა ნათლობას წარმოადგენს, რადგან იგი წყალში იქნა ჩაგდებული

და სიმბოლურად მოკვდა, როცა ვეშაპმა შთანთქა. ამის შემდეგ იგი აღდგა, როგორც იოანე, როცა მდულარე ზეთიდან იქნა ამოყვანილი; როგორც დანიელი, როცა ლომთა ხაროდან იქნა ამოყვანილი; როგორც იოსები, როცა ორმოდან იქნა ამოყვანილი; და როგორც ლაზარე — ქრისტეს დროს დაბეჭდვის სასწაული. იუდეველებმა ვერ დაინახეს იონას ნიშანი, რომელიც ქრისტეს აღდგომით იყო წარმოდგენილი, უფრო მკაფიოდ, ვიდრე ადვენტიზმი ხედავს 9/11-ის ნიშანს, რომელიც იონას ნიშანია.

ამ საკითხების განხილვას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ახლა ღვთის ხალხთან მისატანი გაფრთხილების ტვირთი, ახლოს მყოფთათვისაც და შორს მყოფთათვისაც, არის მესამე ანგელოზის უწყება. და ისინი, ვინც ამ უწყების გაგებას ეძიებენ, უფლის მიერ არ იქნებიან წაყვანილნი სიტყვის ისეთ გამოყენებამდე, რომელიც საფუძველს დაარღვევს და იმ სარწმუნოების სვეტებს მოაცილებს, რომელმაც მეშვიდე დღის ადვენტიტები დღევანდულობამდე იმად აქცია, რაც არიან. ჭეშმარიტებანი, რომლებიც თავიანთი წესრიგით იხსნებოდა, როდესაც ღვთის სიტყვაში განცხადებული წინასწარმეტყველების ხაზს მივყევოდი წინსვლაში, ჭეშმარიტებაა — წმინდა, მარადიული ჭეშმარიტება დღესაც. ისინი, ვინც ჩვენს გამოცდილებათა წარსულ ისტორიაში ამ ნიადაგზე ნაბიჯ-ნაბიჯ გავიდნენ და წინასწარმეტყველებებში ჭეშმარიტების ჯაჭვს ხედავდნენ, მომზადებულნი იყვნენ, რომ მიეღოთ და დამორჩილებოდნენ ნათლის ყოველ სხივს. ისინი ლოცულობდნენ, მარხულობდნენ, იკვლევდნენ, თხრიდნენ ჭეშმარიტებისთვის, როგორც დაფარული საუნჯისთვის, და ჩვენ ვიცით, რომ სულიწმიდა გვასწავლიდა და გვხელმძღვანელობდა. მრავალი თეორია იქნა წამოყენებული, რომლებიც ჭეშმარიტების მსგავს იერს ატარებდა, მაგრამ იმდენად იყო აღრეული არასწორად განმარტებულ და არასწორად გამოყენებულ წერილებთან, რომ სახიფათო ცდომილებებამდე მიჰყავდა. ჩვენ ძალზე კარგად ვიცით, როგორ დამკვიდრდა ჭეშმარიტების ყოველი პუნქტი და როგორ დაესვა მას ბეჭედი ღვთის სულიწმიდის მიერ. და მთელი იმ დროის განმავლობაში ისმოდა ხმები: „აქ არის ჭეშმარიტება“, „მე მაქვს ჭეშმარიტება; გამომყევით.“ მაგრამ გაფრთხილებები მოდიოდა: „ნუ წახვალთ მათ კვალზე. მე ისინი არ გამომიგზავნია, მაგრამ ისინი გაიქცნენ.“ (იხ. იერემია 23:21.)“

„უფლის ხელმძღვანელობანი თვალსაჩინოდ იყო აღნიშნული, და უაღრესად საოცარი იყო მისი გამოცხადებები იმის შესახებ, თუ რა არის ჭეშმარიტება. წერტილიდან წერტილამდე ყოველივე დამკვიდრდა ზეცის უფალი ღმერთის მიერ. რაც მაშინ ჭეშმარიტება იყო, დღესაც ჭეშმარიტებაა. მაგრამ ხმები კვლავაც ისმის — „ეს არის ჭეშმარიტება. მე ახალი ნათელი მაქვს.“ თუმცა ეს ახალი ნათლებები წინასწარმეტყველურ ხაზებში გამოიხატება სიტყვის არასწორად გამოყენებაში და ღვთის ხალხის უმისამართოდ გაშვებაში, თითქოს ღუზის გარეშე, რომელიც მათ დაიჭერდა. თუკი სიტყვის შემსწავლელი მიიღებდა იმ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც ღმერთმა გამოავლინა თავისი ხალხის ხელმძღვანელობებში, და მიითვისებდა ამ ჭეშმარიტებებს, შეითვისებდა მათ და შემოიტანდა მათ თავის პრაქტიკულ ცხოვრებაში, მაშინ ისინი იქნებოდნენ ნათლის ცოცხალი არხები. მაგრამ ისინი, ვინც ახალი თეორიების გამოკვლევას შეუდგნენ, აერთიანებენ ჭეშმარიტებისა და ცდომილების ნაზავს; და მას შემდეგ, რაც სცადეს ამ საგნების გამოკვეთა და წინ

წამოწევა, ცხადყვეს, რომ თავიანთი სანთელი არ აუნთიათ ღვთიური
სამსხვერპლოდან, და იგი ჩაქრა წყვდიადში.“ Selected Messages, book 2, 103, 104.